

GYERMEKI BÖLCSESSÉGEM

Hej ez az édes és savanykás
szeptemberi szag:
gyomok alatt
a nyirkos föld szaga!

Sírokat ástak föl, kriptákat
Inyitogattak,
szivacsos, sárga csontokat
emeltek ki a fényre.
Alig voltam tízéves.
Hej ez a szag!

Akkori bölcsességem!
Fogtam koponya gömbjét,
ujjperecek

miniatűrjeit,
lyukas gerinckorongokat.
Fogtam, ledobtam, továbbbirationodtam
az élet tárgyaitól
az élet tárgyaihoz.

Ma ez az édes és savanykás
szeptemberi szag
szívemre fonódik,
elkülönít, tagol,
börtönbe rekeszt,
a halált idézi.

Gyermeki bölcsességem
hova lett?

ANDRÁSSY LAJOS

ELEGNI INKÁBB...

Mint tűzkohóban forr a lelkem: már-már
megmérhetetlen út mögöttem — állok
az út szélén s nincs merszem visszanezni
— előre nézek ott is mérhetetlen
távolságokat látok: fut-e lábam
még úgy, hogy végig járhatom mit sorsom
kimért nekem — és lesz-e még erőm
lemondani a kényelmekről érte?
Az ígéret mi oly korszakot kínál
hol törekvésért méltó nagy jutalmat
osztanak majd kinek-kinek hogy illik
s nem előzhetnek már ügyeskedők
csábít nagyon, és eddigi futásom
már kényszerít: ne álljak félre törten
az út szélére mint kidőlt kereszt
hagyva előzni hátul kullogókat
— ám szívem kihagy lábam visszeres már
s derekamban a kór fészket rakott
csigolyámat mint szű rágják az évek
s agykérgemben a mész keményedik
illő-e hát friss csapatokba lépni
s száguldásukkal felvenni a versenyt
csak mert hiúság s kíváncsi remény
(s tán túlzásba vitt öntudattól üzve)
a cél felé oly hetvenkedve csálnak?
Nagy tűzkohóban forr a lelkem izzik:
hisz mit elértem tisztességes csúcs az

szégyenkezésem oktalan ha kínoz
 bár minden emberöltő lenne ily serény!
 De hát kinek a száguldás a sorsa
 már megkövülni nem maradhat veszteg
 ha még oly csúcsra ért is! — Indulok:
 jobb ellobbanni mint kilőtt rakéta
 semmint rothadni árokpartra dőlve
 csak gazdagítva csontommal humuszt!
 Elégni inkább s csak hamuként hullni
 de zászlóként indulni: lelkemhez így való!

AMI VOLT, ELRENDEZTEM

Ami volt elrendeztem
 Mit kellett megsirattam
 Ami van azt kell nézmem
 Ami van az vagyunk mi

Ami volt elrendeztem
 Ami volt megsirattam
 Ami van azt kell néznem
 Ami van az vagyunk mi

Amikor almát loptam
 bizony még nem gondoltam
 mikor lányokra lestem
 bizony még nem hihettem

Épül az ország látom
 ez az én országlásom
 alig is vettem észre
 fény ragyog már e népre

hogy magam kis gondját téve
 érte mindennap félre
 népem sorsáért félek
 s csak véle egyként élek

Jártam az utat s látni
 alig is volt időm lám
 kezemben kalapácsom
 s mi kész már meg se látom

amikor almát loptam
 bizony még nem gondoltam
 hogy úgy leszek csak boldog
 ha népem kedve feldog

a régi pusztán végig
 fel a csillagos égig
 nőttek a házak sorra
 s nem buktam bennük orra

mikor lányokra lestem
 bizony még nem hihettem
 ha éjjel felvonítok
 nemcsak magamért sírok

Jó lesz hát útra kelni
 még egyszer sorra venni
 lépéseinket hátha
 elmúlt az a nátha

aztán az évek jöttek
 emeltek földre löktek
 s győzelmeink feledve
 könnyeztem keseredve

amitől könnybelábadt
 szemem s a hangom fátylat
 kapott ha múltba néztem
 Hát végül ideértem

Ami volt elrendeztem
 Mit kellett megsirattam
 Ami van azt kell nézmem
 Ami van az vagyunk mi